

да се примоли — пѣтли, кокошки и гжски дано имъ надари, че пакъ въ село радость да бжде.

— Ехъ, лошо е безъ пѣтель въ село, дѣца — шепнѣше баба Краса.

— Самодиви нѣма лѣтѣ кой да куди, а между Игнаждень и водокръщене навитѣ нѣма кой да разплашва.

— Какви нави? — запитахме всички боязливо, като се загушвахме въ skutитѣ на кожухчето.

— Дѣчица, баба, малки подхвърлени дѣчица, умрѣли, безъ да ги кръстятъ.

И тя зашепна за навитѣ.

Разказваше тя, а азъ згушилъ глава на топлия ѝ skutъ, сѣкашъ чувахъ плача на навитѣ вече. Тѣ плачеха и като че хвърчаха изъ долината отъ къмъ усойното. Очитѣ ми виждаха вече не едно — много некръстени дѣчица, голички, крилати като ангелчета, съ пѣлни ржчички и свѣтли русокоси главици, разхвъркали се, като свѣтулки изъ дълбоката долина, низъ сѣнкитѣ на клонести върби и брѣстове, по чийто грани сж провиснали бистри шушулки отъ ледъ... Летятъ и плачатъ, че майчина милувка не знаятъ, хвърлени да не срамятъ клетки майки и майка си дирятъ нощѣ — майка да не срамятъ. Въ захласъ азъ гледахъ навитѣ и се разхълцахъ...

На сутринята, още въ тъмни зори първа ни разбуди баба Краса, че най-стария трѣбвало другитѣ да разбуди.

— Честитъ празникъ, — викаше тя, влизайки отъ вѣнъ, напѣлнила прѣстилка съ слама отъ плѣвника. — До година съ здраве! — продължаваше. — Хайде, ставайте! Свети Игнатъ иде на бѣлатъ и води кокошки, пѣтли, гжски, пуйки... И